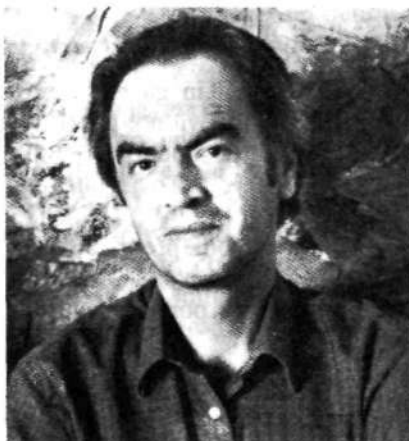

Kot postelja otroka vriska lama

Andrej
Medved

Roji čebel v sobah kot
vrtinci reke; zaprti v luč, v vrelo mleko;
v sklonjene živali onstran gore.
V prostor južnega neba, v piščal steklenega viharja.

V mehko trnje zimskega
grmovja; v rožnat vrt, v čutna meča;
so legali k počitku, goli
levi. Na begu pred dežjem, z neslišnimi glasovi.

V trikotniku rodov, v obrazih
srn; kot v izklesane stene, ki pršijo zvezde.
Neslišno kot krajina v soncu, z zlomljenimi krili.

Razpeti v sluh, od vzhoda do
zahoda; pred vrati v bivališča črede. S črnim
perjem, s tihim petjem; v odtisih volčjega otroka.

Govôri mi v jeziku
vračev, o vodi, ki zaliva
luno; o svetlih vrčih, polnih rose;

o listih Knjige, zagorelih v vetru;
o krčih, ki rodijo seme. Da kot čebele

na obrazih pobegnem vase, v mišično gladino kože.

*

Poimenuj mi praznike telesa;

govori o tkanini, ki zdrseva s pavje kože.

Povej, kako ustaviš bolečino

v kamnu krika; v jedko luč steklenega očesa.

V rožah iz soli so
skrita sporočila; v čakanju
na zvestobo, v jutru dneva; ko se oblike

spremenijo v nič, v brez

truda zakopana krila; in spletajo neznanske dalje.

Neskončna pot, v neznane
kraje; zarasla v pesek na obali,

zakrita v grenkem južnem sadju. In daleč
od korakov, tiha žeja; kot strgana zavesa glave.

V oljenih prtih so
zavita krila; v kratkih krčih

spijo ptice; in se spreminjajo v zvezde za oblaki.

Dišeči dateljnovi listi;

negibno za zaveso in pred vrati, ki skrivajo
nebesne vhode. V leseni bič, ki stiska ovce v ograde.

*

Bleščeči žarki ptic, ki so
umite v krvi; bodalo iz medu, v dišečih

prtih. Iz skale, ki jo čuvajo
pastirji; v jeziku, ki ga v smrti ne dosežeš.

Narasle v trebuh, v

krvave srage; v dlaneh stopljenega

medu. V blodnji izsušena, v

obilju vode; da nas odreši ribjega prekletstva.

Granatno jabolko, ki
daje vodo ribam; ponoči se zlevi

in se razlije v soncu;

da skrije čredo in pobije žito v vodnjakih.

Gosta krajina usiha
v slanem snegu; udomačena v mrazu
in vročini; v bližini meje, znamenje na

nebu. Kot da zamaknjeni svetovi režejo poglede.

Pobiti losi v ledu kot
prestrašena, ubegla čreda; požgano

žito, vzhodno od dežele lovcev. Svetlobni

meči sekajo gozdove in nas lovijo v goste mreže lave.

Zaraščeno oko, v gladini zrkla;

izbruhi smeha, ki deli svetove. Neskončno

pod naseljenimi hrbti odbeglih, nenasitnih losov.

Razmaknjeni lasje, do mehke

volne; do drobcev gline in ostriženih

trebuhov. Udarci s palico po

hrbtih, ostri zvoki; grenki napitek, zbit v skalo.

Zvotlena toča, ki udarja

v mleko; zlepljena v rudo, ki dviguje

krila; in zemljo cepi, da razruši mesta.

In se razlije v snegu, stkana z apneno pajčevino.

Prek gore skoči, prek

oblakov; zakrkne v jezo, v ogenj,

ki opeče kožo. In plapola v ježi, ki razkriva temo.

Zaspi v šotorih, v sladki

prah stoletij; spreminja v ptice, da

napada reke; v rožnate oblake, v drevje po telesu.

*

V temi počí kot v ognju,

in polni vonj po mladem lesu; v

sanje, v izlizane jezike;

v sidra mest, kjer z mečem ločiš kačo od telesa,

Ugriz v glavo, v sanje

enorožca; da bi stopil vonjave

v oazi; in črno kri srnjaka v beli tok velbloda.

Na dvoje razdeljena, v
dvoje ujeta; s kapljami dežja prešteta.
Zalepljena v nebesni svod, v nežna šepetanja;

v vihar kot voda suhega
vodnjaka pada. Za steklom gledajo pisavo;
da bi ustavili slepoto, ki nemo udarja ob bregove.

Na tisoče so mrtvih
zrasli v pesek, kjer pijem živo

vodo z vrta; s konji

v votli torbi tostran nébes; kjer veter
iz puščave vre z dlani kot solze belopoltega muflona.

Truden poležem pod
obraz; na poti k novemu imenu.
Brez hrbta, brez vratu, stojim kot zver,

ki se v meni skrči vase; in se zlevi v tisoče oblakov.

*

Zaseljene planine skrijejo

sledi divjadi; stekleno čelo razplamtijo ognji;

da najdem pot do tebe, ki mi jemlješ

vednost zemlje; da lahek ubežim nebesnim kamnom.

V zlate palice zaviti
rokopisi; kjer raste palma, ki

se jo dotika sonce; kjer
je le petje, postelja otroka; ki spi,
kot vriska lama. Vsušeno grozdje, jutra v avgustu.

Odkupljene v poljubih,
 v prostor pripeljane; s suhim grlom
 vpete v vrhove. V rožna vrata,
 v oddaljene skrivnosti; ki razodenejo to pesem.

Vladimir
Kovačič

Večno mesto

(Odlomek iz romana *Leteti in živeti*)

Agati šine čez lica smehljaj kakor kakšen samotni vrisk čez zapuščen pašnik. Čezenj se verižijo vse daljše in daljše sence zaklanih svetov, izrisanih z rahlimi črtami. Za sabo puščajo krvave sledi, nad katerimi je nebo, na nebu pa letalo, ki je že preletelo mejo in ki zdaj leti nad tujo deželo, nad tujo zemljo. Zvoki kravjih zvoncev so se umaknili, se suho razpotegnili v tesnobo in pritajeno polegli na goščo, spremenjeno v ne-

smiselni žrtvenik, na katerem je smrt premagovala sonce. Preden je zašlo, je v tistih strašnih časih, ko je zmagoslavje z največjo močjo v penečih se valovih preplavljalo domovino, bilo dan za dnem oblito s krvjo, ki se je z vsako prihajajočo nočjo razlivala v vrtoglavo globino in se na najbolj žalostnem prostoru v neritmičnem menjavanju svetlobe in senc iz življenja strjevala v smrt, ne da bi bil doslej kdo do poslednje potankosti razčlenil te dneve in noči, polne neznosnega drhtenja.

Na obrobju veličastnih gozdov se je tu pa tam zabliskala poteptana in prežvečena trava v zgoščujočem se mraku – mogoče tudi kakšen še bolj tenek nož kresnic. Prividi so se poskrili pred resničnimi liki. Tema in žganje bosta poskušala retuširati grozo vsaj do naslednjega jutra, ko fotografije še ne bodo razvite. Ob vsesplošnem zmagoslavju se bo še celo večnost zavlačevalo z razvijanjem uničevalskega filma, najbolj klavrnega na tem koščku sveta, obsedenem s samomorilskimi mislimi. Kasnejše zabave, ki bodo v svoji pojenjajoči tragikomičnosti vse bolj plehke, ne bodo zasenčile smrtnosne pornografije resničnega filma.